

Артур, хрещений Андрієм

Віктор ЛЯХ

АРТУР АБРАМІТОВ залишиться навки в серцях козацьких і військових побратимів

Першого дня весни 2017 р. військові й козацькі побратими та друзі провели в останній шлях 24-річного Артура Абрамівта – гранатометника 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми». Боець добровільно пішов відстоювати цілісність нашої держави.

До цього в інтернет-новинах Сумщини з'явилось повідомлення: «Військовослужбовець знаходився на бойовому чергуванні. Був проведений обстріл із мінометів калібру 82 і 120 мм, РПГ та стрілецької зброї. Під час обстрілу Артур отримав поранення, несумісні з життям». Скупе лаконічне військове повідомлення пекучим боєм пройшло через серця козаків і друзів, з котрими боець пліч-о-пліч крокував стежами життя.

Козацького духу

Артур народився 15 липня 1992 р. Охрестили немовля у Центральному Спасо-Преображенському кафедральному соборі. При хрещенні він отримав ім'я Андрій.

Артур був єдиним сином у родині. Зростав здоровим і життєрадісним. З дитинства мріяв стати гарним футболістом і залюбки займався спортом.

Було у майбутнього захисника України ще одне захоплення – козацтво. До лав Сумської паланки Міжнародної громадської організації «Козацтво Запорізьке» Артур вступив у 2007 р., навчаючись у 9-Г класі ЗОШ І-ІІІ ст. №18 м. Суми. Згодом при школі було

створено дієвий учнівський козацький підрозділ паланки, який очолив Марзпет Маргарян.

Джура Артур Абрамівт дуже пишався своїм першим козацьким званням. Брав активну участь у багатьох козацьких заходах. Не пройшло й року, як запозитого джуру знали чи не всі отамани дорослих структурних підрозділів паланки. Згодом Артур став першим помічником свого заставного і його кращим другом.

Учнівську козацьку заставу у складі заставного Марзпета Маргаряна та джур Артура Абрамівта, Бориса Березовчука, Дениса Ковальова, Павла Ситніка та Корнієнка Андрія ставили за приклад на багатьох Малих і Великих радач Сумської паланки МГО «Козацтво Запорізьке».

З посмішкою на вустах

У 2009 р. Артур вступив до навчально-наукового інституту фізичної культури Сумського державного педагогічного університету імені А.С.Макаренка, став членом студентського козацького наукового товариства МГО «Козацтво Запорізьке». Через рік Артуру Абрамівтову за заслуги перед козацтвом було присвоєно звання значкового (старшого сержанта) та нагороджено Почесним знаком Міжнародної громадської організації «Козацтво Запорізьке», яким він завжди дорожив. У 2012 р. він вже був вістуном (прапорщиком), а згодом отримав звання – чотар (старший прапорщик).

Своїм незгасимим ентузіазмом Артур запаливав інших. Був

завжди цілеспрямованим, веселим і життєрадісним. Знав, для чого жив і працював. Тож, 30 березня 2016 р. він цілком осмислено підписав контракт на службу у Збройних Силах України і був зарахований бійцем 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми». Служив гранатометником.

За словами бійця Владислава Кузьменка, Артур став прикладом для наслідування. «Ми добре знали один одного. Чотири місяці прожили в одній кімнаті. Він був дуже хоробрим і добрим воїном, а ще кращим – другом. Завжди я бачив на його обличчі посмішку».

Багато з бійців відзначають його життєрадісність і готовність прийти на допомогу. Так, наприклад, Сергій Божко розповів, як 17 лю-

того його поранили і Артур надав першу медичну допомогу та заспокоїв: «Він умів заглянути в душу кожного бійця і завжди втихомирити його. Сам виглядав бадьорим і життєрадісним».

Розповідаючи про Артура, командир 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» Олександр Мордванюк наголошував, що він завжди був впевненим і веселим, готовим до виконання будь-якого завдання: «Був абсолютно позитивним воїном. Він загинув від куль у бою – як герой, не ховаючись від ворога».

Про більш детальні обставини останніх хвилин життя говорить командир 2-ї мотопіхотної роти 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» Олег Кабанов: «У цей день відбулося звичайне бойове зіткнення з противником. Після того, як боець

влучно відпрацював гранатометом, по ньому відкрили вогонь з ворожих кулеметів і мінометів. На превеликий жаль, ворог стріляв прицільно. Артур отримав поранення у голову і груди. Доставити до шпиталю не встигли».

Першого березня 2017 р. в Спасо-Преображенському кафедральному соборі УПЦ було звершено відспівування воїна АТО – Артура Абрамівта. Переконані, що він житиме у серцях побратимів і друзів доти, доки нагадуватимуть про нього справи, які він разом з ними вершив. Поділяємо біль і висловлюємо щире співчуття Інні Анатоліївни та Юрію Олександровичу – батькам Артура. Світла пам'ять про Героя назавжди залишиться в наших серцях.